

... pozdvihol oči k nebu... (Jn 17, 1)

(Peter Pacák) Pánova reč pri Poslednej večeri vyvrcholuje v prekrásnej modlitbe, ktorá sa právom nazýva veľkňazskou. V nej sa najvyšší Veľkňaz Kristus s očami pozdvihnutými k nebu a s rozopätými rukami modlí za seba, učeníkov a napokon za celú Cirkev, teda za nás. Spasiteľove slová sú prejavom hlbokaj a milosrdnej lásky k nám. Krátko na to sa v Getsemanskej záhrade opäť skláňa pred tvárou Otca, aby obstál v tej najťažšej skúške, skúške utrpenia.

Aj my zakúšame rôzne protivenstvá. Bojujeme sami so sebou, so svojimi slabosťami, pádmi i pokušeniami. Denno-denne zápasíme o svoju vieru. Je niekedy ťažké byť Kristovým učeníkom, obzvlášť ak žijeme v prostredí, ktoré nerozumie, ba dokonca svojím postojom haní naše presvedčenie. Vtedy pokľaknime a pozdvihnime zrak k nebesiam, lebo „pomoc mi príde od Pána, ktorý stvoril nebo i zem“. (Ž 121)

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)